

YOLCULUĞA HAZIR MISIN?

VACILANDO

OKURLARIMIZ İÇİN HAZIRLANMIŞTIR

Vacilando Kitap
Atakan Boran / Anlaşılmayan

Vacilando Kitaplık No: 058

Editör: Öznur Unat
Kapakta Kullanılan Eskiz: Viktor Hartmann (Gnomus)
Kapak Tasarım: Hakan Kaya
Sayfa Düzeni: *ademsenel.com*

1. Baskı: Kasım 2025
ISBN: 978-625-97019-4-3

Baskı-Cilt: Akademi Matbaa
Güven İş Merkezi, Topkapı
Zeytinburnu / İstanbul
Sertifika No: 47610

🌐 vacilandokitap.com
📷 [instagram.com/vacilando.kitap](https://www.instagram.com/vacilando.kitap)
🐦 x.com/vacilandoK
E-posta: bilgi@vacilandokitap.com

Vacilando Kitap
Emek Mah. 97. Sokak No: 19/6
Çayırova / Kocaeli
Sertifika No: 49077

© 2025, Vacilando Kitap. Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

ATAKAN BORAN

ANLAŞILMAYAN

İÇİNDEKİLER

BEN, BİR ŞEY.....	9
VRAK.....	13
SİNEK, KEDİ VE BEN.....	17
KUYU.....	23
YERDEN YÜKSEK.....	27
DÜŞMAN.....	33
KEBELEK.....	37
BİR GEREKÇE.....	41
KIRMIZI KAZAK.....	44
BAZI GÜZEL GÜNLER.....	47
ECİNNİLER.....	53
HEP SENDE DURUR.....	57
ÖYKÜNÜN ADI DİLEK.....	61
KIYIDAN UZAK.....	66

*“Sonra eve döndüm ve yazdım:
Gece yarısı. Yağmur camları dövüyor.
Gece yarısı değildi. Yağmur yağmıyordu.”*
Molloy- Samuel Beckett

BEN, BİR ŞEY

Televizyonun sesi olabildiğince açık. Ağladığı zamanlar böyle yapar. Koca bebek. Lotosu tutmamıştır yine. Paranı çarçur etme diyorum, dinleyen kim. Her hafta aynı terane. Milleti zengin ediyor. ekiliş günü ayrı dert, öncesi ayrı. Bir hafta sürüyor serüven. Ayda dört, yılda elli iki kere. Karar aşaması, bayiye gidiş, heyecanlı bekleyiş, hayal kırıklığı, toparlanma süreci ve tekrar karar aşaması... Oynayacağı sayıları seçmesi az buz iş değil. Saydırıyor bana tek tek. Hızlı sayarsam küfür kıyamet. Sayıyı duyduğunda bir şeyler hissedip hissetmediğini anlaması gerekiyormuş. Yeterli aralıklar bırakarak sayıyorum. Sonra bir daha say diyor, sonra bir daha. Arada onun saydığı, benim hissettiğim versiyonu da deniyoruz. Ama ben, heh işte bu, deyiverince ortalığı yıkıyor. Yok yeterince hissetmiyormuşum, yok rastgele sallıyormuşum da bilmem ne.

İstediği kadar ağlasın, gitmem yanına. Hatasından ders alır insan birazcık. Loto aşağı, loto yukarı. Bir derdin var mı demez asla. İyice keçileri kaçırdı, herkes aynısını söylüyor. Evden çıkılmaz oldu. Sadece bayiye gidiyor, o da lotolarını yatırmak için. Saçı sakalı birbirine karıştı.  kuruş emekli olmasa sokaktaki evsizlere dönerdi.

Kırışıklık karşıtı kremlerden boca ediyorum yüzüme. Böyle bir adamla aynı evde yaşamanın bedeli. Krem sürdüm, tamam, peki geri kalan irkinliğim? Burnum mendirek gibi uzun. Ağzım pek yayvan. Yüzüm zor bir coğrafyanın fiziki haritasına dönmüş. Hiçbir erkeğin bakmak istemediği yüzüm. Ayna artık bir şey söylemesin bana.

Sesini kısıtı televizyonun nihayet. Bağırıyor içerden. Kalk iki adım at bağıracağına. Midesi kazınmış. “Tost yapsana. Salça da

sür içine.” Emrin başım üstüne. Var mı başka bir buyruğun? Tez kellesi vurula bayat ekmeğin.

“Kaşar yok neyle yapayım?”

“Var canım nasıl yok, daha yeni aldık.”

Kalk bak bakalım var mıymış, dememeliyim. Ayıp. Beyaz peynirle yap sen de. Demokraside çarelerin tükendiği nerede görülmüş.

Tost makinesi, tezgâhtaki başköşesinde, kapağı açık, beni bekliyor. Evin demirbaşı. Issız bir adaya düşsek yanımıza alacağımız üç şeyden biri. Yangında ilk kurtarılacaklardan. Velinimetimiz. Sen olmasan biz aç biilaç sürünüp giderdik. Annem sağ olsun, eskisi bozulunca hemen bu son model makineyi alıp getirmişti. On iki ay taksitini ödedik. Kırk sekiz aydır etinden sütünden faydalaniyoruz. Hakkı ödenmez.

Babam ağzını şapırdatarak yiyenlerden. Her yiğidin tost yiyişi farklı tabii. “Kendine niye yapmadın?” diyor ağzındaki büyük lokmayı sergileyerek. Pek düşünceli bir adam. Beni çok düşünür. Sevgisini göstermenin aracıdır, tostundan ikram etmek. “Yok baba, yemeyeceğim. Yesem kendime de yapardım.”

“Annen olsaydı böyle mi olurduk?” diyor. Demiyor. Öyle sanıyorum. Annem olsa Ayvalık tost ekmeği stoklardı. İçine sucuğuydu, salamıydı koyardı elini korkak alıştırmadan. Renk gelirdi tostlarımıza. Kuru kuru tostlar, boğulduk canım. “Yağ sürmedin mi hiç?” Sürdüm aslında. Yetmemiş demek ki. Babamın ağzına layık bir tost yapmayı bile beceremedim. Ya-zık-lar olsun bana.

Baba ben artık ayrı eve çıkacağım. Baba ben seni hayırsız evlatlar gibi yüzüstü bırakacağım. Annem öldüyse sen de ölmedin ya. Ceset gibi yaşıyorsun. Beni de öldürüyorsun üstelik. Gencim daha. Genç miyim? Her gün saatlerce yol gidiyorum. İş yerine yakın bir yerde eve çıksam nasıl olur? Tostunu kendin yapmayı becerebilirsin bence. Lotocuya otomatik oynatırsın rastgele seçer. Ne dersin?

Kesin hiçbir şey demez. Salona gider kapıyı kapatır. Televizyonun sesini açar.

“Baba ben biraz dışarı çıkacağım?” Evet, bu saatte. Hırlısıyla hırsızıyla, tacizcisiyle tecavüzcüsüyle kol kola, omuz omuza. Hakkı-mızı söke söke alacağız. İstedğimiz ne varsa. Canımız gasp etmemi istedi, tamam. Dürtülerimizin sesine kulak kesildik. Gecenin köründe, yaşlı babamı evinde bir başına bırakır sokaklarda sürtmeye giderim.

“Arkadaşlar yazdı, bir şeyler içmeye gideceğiz. Arabayla alacak birisi. Gelirken ister misin şu kokoreçten?”

Benim asli görevim babamın karnını doyurmaktır. Bu görevi annem, basit bir kansere bile dayanamayarak bana devretti. Sorumluluğumun bilincindeyim. Kutlu vazifemi layıkıyla yerine getirmek için elimden gelenin en iyisini yapmaya, gecemi gündüzüme katmaya ant içtim.

Küstü bana. Tostunu yarım bırakıp табаğına koydu. Adım gibi eminim ki ben kapıdan çıkar çıkmaz kalan yarısını birkaç ısırıkta götürecektir. Gelirken getirdiğim poşete bakmayacak bile. “İstemedim ki ne diye aldın. Tansiyonum çıkıyor sonra.” Elbette onu da bir güzel mideye indirecek.

Çıkarken sarılıyorum. Gözü televizyondaki maçta.

Baba ben çıkıyorum, görüşürüz.

İlacımdan versene, çarpıntım başladı.

Babamın çarpıntıları beni kontrol etmek üzere tasarlanmıştır. Gerekğinde devreye girer.

İyi misin, bir tansiyonunu ölçelim istersen?

İyiym iyi. Sen beni düşünme, git arkadaşlarınla eğlen.

Babası kalp krizi geçirdiği sırada arkadaşlarıyla gününü gün eden kızı, akrabalarına konuştu: Pişmanım. Rüyalarına giren annesiye sinirlerine hâkim olamadı: Tü, sana ya-zık-lar olsun, bir adamcağızla ilgilenemedin.

Telefon alıyor. Arayan arkadaşıım. Beni almaya gelmiş. Babamın eli göğsünün ortasına gidiyor. Gözleri karşı duvardaki fotoğrafta.

Ama anne, her dışarı çıktığıımda aynısını yapıyor. Sadece sizin kızınız değilim ki ben. Biriyim, bir şeyim.

Bir şey miyim sahi?

Telefonu meşgule atıyorum. Köşedeki dolaptan tansiyon aletini bulup çıkarıyorum. Babam homurdanmaya başlıyor, istemiyor ölçmemi. Yalanı açığa çıkacak diye endişeleniyor belli ki. İkna etmeye çalışıyorum. “Bir ölçelim, içimiz rahatlasın.” Nuh diyor peygamber demiyor. Telefon tekrar alıyor bu arada. Tansiyon aletini babamın koluna geçirmek için uğraştığıımdan kapatamıyorum sesini. Bir yandan da babam durmaksızın söyleniyor. “Yok, istemem, hayırsız, vefasız, ah ah, vah vah, ey gidi ey, ne günlere kaldık...” Telefon susuyor, bu sefer kapının zili alıyor. Muhtemelen arkadaşıım. Ama ben hâlâ babamla cedelleşmekle meşgulüm. Kolunu yakaladıkça geri çekiyor. İtişip kakışıyoruz. Sağ elindeki kumandayla televizyonun sesini sonuna kadar açıyor, sırası gibi. Annem fotoğraf çerçevesinden, “KEMİKLERİM SIZLIYOR” başlıklı bir konuşma yapıyor. Sonunda sol koluna tansiyon aletini geçiriyorum. Gerçi artık ölçmemin önemi kalmadı. Şu an babamın da çerçevedeki annemin de aşığıda bekleyen arkadaşıımın da ve elbette benim de tansiyonumuz tavan yapmıştır.

“Yeter” diyorum sonunda. Kalbim yerinden çıkacak. Babamı kolunda tansiyon aletiyle bırakıp kapıya doğru gidiyorum. Zil hâlâ alıyor. Diyafon düğmesine basıp sesleniyorum arkadaşııma. Birkaç saniye sonra diyafon cızırdıyor. Arkadaşıımın sesini güç bela duyabiliyorum:

“Anlayamadım. Kim öldü?”

Baba sesini kıs şu televizyonun.

Baba ne olur sesini kıs şu televizyonun.

Anne sen de artık bir sus.